

ὕμνου, ὃν δικαίως ἤθελέ τις ὀνομάσει
ἀριστοῦργημα τῆς Βυζαντινῆς ποιήσε-
ως. Ὁ ἀναγινώσκων τὸν ὕμνον τοῦ-
τιν ἐνορᾷ τὴν φιλοπονίαν τοῦ ποιη-
τοῦ, ἣν κατέβαλλεν ὅπως διὰ τῶν ζω-
γραφῶν χρωμάτων ζωγραφίστη τὴν εἰ-
κόνα τῆς θείας Παρθένου καὶ ὁρθῶς
ἤθελεν εἶπει τις ὅτι ἡ ἀρίστη κατασκευὴ
τοῦ ὕμνου ἀνταποκρίνεται ἀριστα πρὸς
τὴν ἀρίστην τῆς Θεότητος εἰκόνα.
Τὰ ἀξιόλογα ἐπίθετα, δι' ὧν ὁ ποιη-
τὴς ἠθέλησε νὰ πλέξῃ τὸν στέφανον
τῆς θεομήτορος περιέχουσιν ἐννοίας το-
σοῦτον ἐκφραστικὰς, ὥστε πᾶς δὲν δύ-
ναται νὰ μὴ συγκινηθῇ ἐπὶ τῇ ἀνα-
γνώσει αὐτῶν. Καὶ αὕτῃ ἡ λιθίνη καρ-
διά πιστευόμεν ὅτι θέλει καταληφθῇ
ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς συγκινήσεως,
ὅταν ἀκούσῃ τοῦ ἱερέως ἀναφωνούντος
«Ὁ Πανύμνητε Μητερ, ἡ τεκοῦσα τῶν
πάντων ἁγίων ἁγιώτατον λόγον».

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἡ ΛΙΜΝΗ ὑΠΟ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

(Με τὰ φρασίς)

Ainsi toujours poussés vers de nouveaux rivages^α

ἔτσι λοιπὸν ὁρμώμενοι πάντα πρὸς νέους λιμένας,
ἡραυρούμενοι ἔς τὴ σκοτιὰ, χωρὶς ἐπιστροφῆς,
Μὲς τοῦ αἰῶνας ἀγκυρα δὲν ἡμπορεῖ κανένας
Νὰ ρίξῃ μία στιγμή;
Ὁ λίμνη! μέλις ἔφθασε τώρα ἔς τὰ τέλη ὁ χρόνος,
Ἐἰδὼ πλησίον ἔς τὰ κύματα ποῦ ἔχει νὰ ξανα-
(ἰδῇ)
ἰδοῦ μὲ δέλεις καθύμαι ἔς τὴν ἴδια πέτρα μόνος
Ποῦ ἐκάθητο κ' αὐτή.

Ὁμοια καὶ τότε ἐγγύον· ἔς το βράχο ἐδῶ θαβεία,
Παρόμοια σὺν τριβόσσυ· τῆς πέτρας τὰ πλευρά
Τὸ κύμα σου ἔμοια τὸν ἀπρὸς· ἔδωπας μὲ λατρεία
Στὰ ἴδια τὰ ἱερά.
Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν βραδυὰ; Ἐλάμνα· πτωπῶντες,
Δὲν ἀγροικότευα πνεύ, πλὴν μόνο ἐν ἱερμιά
Ὁ κρότος ὅπου ἐκάνανε μὲ τὰ κουπιά κτυπῶντες
Οἱ ναύτες ἔς τὰ νεύ
Μὴ μιᾶς ἀγνώριστῃ λαλιᾷ ἀντήχησεν ὡς πέρα,
Ἡ ἀκρογιάλι μαγεύεται, ὅπου τὴν ἀγροικᾷ
Καὶ ἡ πολυκρότη φωνὴ ἔς τὸν ἥσυχον αἰθέρα
Ἰχίνει τὰ λόγια αὐτά.
Ὁ χρόνος, παῦσε νὰ πετᾷ, ὥραις γλυκαῖς σταθῇτε
Μὴ προχωρήσετε ἔμπροστί·
Τῆς νεότητος μας ταῖς ἡδοναῖς ἂ νὰ χαροῦμε ἀφ᾽ ἡ-
ὅπου ἀπερνῶν γοργά!
Πόσαις ψυχαῖς κακότυχες ποῦ σὰς παρακαλοῦνε·
Τρέχετε, τρέχετε δι' αὐτάς;
Πάρτε μὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς τὰ θάνατα ποῦ ἀκούνε
Καὶ λησμονῆστε ἑμᾶς.
Ἀλλὰ τοῦ κακοῦ ἐγὼ ζητῶ λίγαις στιγμαῖς ἀκόμα
Φεύγει ὁ καιρὸς σὺν ἐλπίδι·
Ἐτὴν ὄχτα λέω «περίμενε» καὶ τ' ὄρανοῦ τὸ στῶμα
Γλυκοφωτίζει ἡ αὐγή.
Ἄς ἀγαπήσουμε λοιπὸν τῆς ὥρας ὅπου τρέχει
Ἡ τέψις μὲν ἀργοπορῇ.
Λιμένα δὲν ἔχει ὁ θνητός, ἀκαρα ὁ καιρὸς δὲν ἔχει,
Κ' εἰν' περναστὴ ἡ ζωή.
Χρόνος ζηλιάρη, γλήγοραις γιατί τόσο νὰ ᾔναι
Δι' ὅρα· καὶ τοῦ ἔρωτος στιγμὰι ποῦ δίνουνε εὐτυχία!
ἔτσι γοργὰ νὰ φεύγουνε καθὼς αἱ ἡμέραι ἐκείναι
Ποῦ φέρνει ἡ δυστυχία.
Καὶ πῶς! μὴτε ἔχνο· ἀπὸ αὐταῖς δὲν ἡμπορεῖ νὰ μένῃ
ἔτσι ἀπερνοῖνε χάνουνται ἔς τὴ γῆ πακοτεινὰ,
Ὁ χρόνος ποῦ τὰς ἔδωκε ὁ χρόνος ποῦ τὰς σβένει
Δὲν θὰ τὰς δώσῃ πλεῖα!
Ὁ λίμνη, ὁδράχοι σιωπηλοὶ, σπηλιαῖς καὶ μαυραδάτη
ἔσεῖς ποῦ ὁ χρόνος σέβεται κ' ὅπου ξαναγενᾷ
Τετοις νοχτιάς φυλάξετε, φύλαξε, ὥραις σὺ πλάσι,
Μία ἐνύμνησι γλυκαῖα.
Καὶ μέσα ἔς τὴ γαλήνη σου καὶ μέσα ἔς τὸ θυμίσου
Ὁ λίμνη ὥραια, ἔς τὰ πλάγια σου ποῦ ναι μεν
(γευστικά)
Ἐτὰ δένδρα τὰ πυκνὰ φύλλα ἔς τὸς ὁδράχους ὅπου ἐμ
(πρὸς σου)
Κυττάζου· τὰ νερά
Ἐτὸν κρότον ποῦ ἐπ' ἀκροχουεῖς ἀκρὴ σου ἀντηχεῖ
Ἐτ' ὥρατο φεγγάρι ἐποδᾷ τὸ κύμα σὺ φωτίζει
Μὲ λάμψι ἀγαπητῇ
Εἰς τὸν ἀέρα, ὅπου θρηναῖ, ἔτι καλαμὰ ποῦ οἰεῖται,
Βίς τὰ γλῶκ' ἔς ἀρώματα ποῦ ἡ αὔρα σου κρατεῖ,
Ἐτ' ἐπὶ κτυπάει τὴν αἰσθησὶν μία λέξις ἔς ἔλγος-
(κιεῖται)
Ἄ γὰρ πῃ σὺ ἀντὶ τοῦ!

Ε.

Εἰς ΦΙΑΝΗ ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ ΜΗΤΕΡΑ

Τώρα κ' ἐσὺ, Ἐλενίτσα μου, ἐγίνηκες μητέρα·
Ἐτὴν ἀγκαλιά σου τὴν ἀγνὴ κοιμᾷτ' ἐν ἀγγελουδί·
Ἐβλογημένη τρεῖς φορὰς, εὐλογημένη ἡ ἡμέρα
Ἡ ἀγροίκησες κ' ἀγροίκησεν τὸ πρῶτον τοιοῦτον!